

Завтра — День радянської молоді

ВІТЧИЗНІ — ПРАЦЯ НАША

М. ГРОМОВИЙ,
другий секретар ОК ЛКСМУ

Всесоюзний фестиваль радянської молоді підійшов до фінішу. Завтра яскраво, по-святковому спалахне його факел, запалений рік тому на честь 50-річчя створення СРСР. Достойно і гордо процесія цієї факел юність країни, і сьогодні ми з повним правом говоримо, що фестиваль підняв на вищий щабель трудову й громадсько-політичну активність юнаків і дівчат в боротьбі за виконання рішень XXIV з'їзду КПРС. В цьому широкому огляді трудових, ідейно-виховних, культурних та спортивних досягнень визначила своє місце і молодь Кіровоградщини.

В насиченій програмі фестивалю першочерговим для юнаків і дівчат області була участь в русі «П'ятиріччя — ударна праця, майстерність і пошук молодих». Багато комсомольських колективів підхопили почин олександрійців «П'ятирічку — за чотири роки!», зараз вони працюють під девізом: «Вчора рубіж поватора — сьогодні комсомольська норма», «Більше якісної продукції при найменших затратах».

Вісті про трудові досягнення юнаків і дівчат, про цікаві спонання й ініціативи надходили в комітети комсомолу щодня. Після ювілею СРСР, на новому етапі фестивалю, комсомольці і молодь міст і сіл області активно беруть участь у виконанні рішень VIII пленуму ЦК ВЛКСМ, що минають із грудневого (1972 року) Пленуму ЦК КПРС і доповіді Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва «Про п'ятдесятиріччя Союзу Радянських Соціалістичних Республік».

Насередодні ми підбиваємо підсумки соціалістичного змагання за перше півріччя вирішального року п'ятиріччя. На фестивалю перекличку випикувались 163 тисячі юнаків і дівчат, з них 121 тисяча комсомольців.

Кращі з кращих комсомольсько-молодіжних колективів очолюють святкову колону області в День радянської молоді. Їх діла і справи достойні наслідування, широкого розповсюдження. Лише комсомольсько-молодіжна бригада різальників ковальсько-пресового цеху заводу «Червона зірка» (бригадир М. Склифус, групкомсорт П. Пашолок) щодня виробляє на 255 процентів. Продуктивність праці, порівняючи з першим півріччям минулого року, тут підняли на 13,8 процента, зекономили 9,5 тонн металу. Добре попрацював комсомольсько-молодіжний колектив добувної ділянки Морозівського вуглерізу міста Олександрії (бригадир В. Бакун, групкомсорт О. Пасічний). За перше півріччя члени колективу видобули на 570 тонн вугілля більше, ніж планували, зекономили понад 2 тисячі кіловат-годин електроенергії, 150 кілограмів мастильних матеріалів, внесли раціоналізації з економічним ефектом в 6,5 тисяч карбованців.

Перелік правофлангових соціалістичного змагання включає сотні молодих передовиків підприємств і ланів області. В цьому головний підсумок нинішнього фестивалю — він високо підняв трудову активність юнаків і дівчат. Сприяло цьому і чітко налагоджене загальноосвітнє та політичне навчання. Учбовий рік в системі марксистсько-ленінської освіти закінчили 40,5 тисяч юнаків і дівчат області. З них понад 28 тисяч чоловік навчалися в комсомольських гуртках і семінарах. Злету трудової активності сприяло також піднесення культурно-масової та спортивної роботи комітетів комсомолу серед молоді. Зараз комсомольські організації області мобілізують юнаків і дівчат, всіх молодих хліборобів на своєчасне і без втрат збирання врожаю 1973 року.

Весь комплекс фестивалейних заходів, його широка програма всебічно активізували внутрішню комсомольську роботу. Більшість комсомольських організацій і груп прийшли до його святкового фінішу з хорошими успіхами в труді, ідейно загартованими, організаційно зміцненими. За успіхи у виконанні рішень XXIV з'їзду КПРС Кіровоградська міська та Новоукраїнська районна комсомольські організації представлені до нагородження перехідними Червоними прапорами ЦК ВЛКСМ, 36 первинних комсомольських організацій і 20 комсомольських груп — до нагородження перехідними Червоними виплесами ЦК ВЛКСМ.

Завтра святковим маршем міст і сіл Кіровоградщини пройдуть тисячі юнаків і дівчат. На відкритих комсомольських зборах, що завершать фестивалейний рік в області, вони будуть доповідати про свої успіхи і здобутки.

НАТХНЕННЯ —

ТРЕТЬОМУ, ВИРІШАЛЬНОМУ

ПЕРЕМОЖЦІ СОЦІАЛІСТИЧНОГО ЗМАГАННЯ

Бюро обкому ЛКСМУ розглянуло підсумки змагання серед комсомольсько-молодіжних колективів, підприємств, будов, транспорту та сфери обслуговування, розгорнутого в ході Всесоюзного фестивалю радянської молоді.

Переможцями визначено:

Колектив добувної ділянки Морозівського вуглерізу (бригадир В. Бакун, групкомсорт О. Пасічний);

бригаду різальників ковальсько-пресового цеху заводу «Червона зірка» (бригадир М. Склифус, групкомсорт П. Пашолок);

бригаду будуправління № 2 комбінату «Кіровоградбуд» (бригадир І. Абрамцов, групкомсорт В. Сільвєстров);

колектив водіїв автопідприємства № 10062 м. Олександрії (бригадир М. Ізотов); електровозну колону локомотивного депо станції Знам'янка (інструктор-машиніст О. Савін);

колектив магазину «Дитячий світ» м. Світловодська (групкомсорт Л. Несміян).

Ці колективи зайняли перші місця і нагороджуються перехідним Червоним прапором та Почесною грамотою ОК ЛКСМУ.

В обкомі ЛКСМУ,

ПРО ІНІЦІАТИВУ МОЛОДИХ МЕХАНІЗАТОРІВ КОЛГОСПУ «Перше травня» Маловисківського району

Бюро обкому комсомолу прийняло постанову, якою схвалило звернення членів комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу «Перше травня» Маловисківського району до колективів комсомольсько-молодіжних тракторних бригад, всіх молодих комбайнерів і механізаторів Кіровоградщини, з яким вони виступили на сторінках газети «Молодий комунар».

Згідно постанови, міськими, райкоми комсомолу, первинні комсомольські ор-

ганізації області зобов'язані широко розгорнути організаційську роботу серед комсомольсько-молодіжних тракторних бригад, молодіжних екіпажів, молодих комбайнерів і механізаторів по проведенню вчасного, якісного і без втрат збирання ранніх зернових культур, обговорити заклик маловисківців, організувати дійове змагання комсомольців і молоді на жнивах третього, вирішального року п'ятиріччя.

Рік видання XIV

№ 74 (1710).

23
ЧЕРВНЯ
1973 р.

Ціна 2 коп.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН. ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

ПЕРЕГОВОРИ В КЕМП-ДЕВІДІ

ВАШІНГТОН. 20 червня в Кемп-Девіді були продовжені переговори Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва і Президента США Р. Ніксона.

Відбувся конструктивний діловий обмін думками з ряду міжнародних питань, включаючи питання європейської безпеки.

Було також розглянуто стан справ на переговорах у Женеві з питань обмеження стратегічних озброєнь.

(ТАРС).

Розмова Л. І. Брежнєва з Р. Ніксоном

ВАШІНГТОН. 20 червня у Кемп-Девіді в другій половині дня відбулась розмова Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва з Президентом США Р. Нік-

соном. Обговорювались питання, які становлять взаємний інтерес.

(ТАРС).

«ДІВЧАТА НА ТРАКТОР» — НА ЦЕЙ ЗАКЛИК ВІДГУКНУЛАСЬ ВИПУСКНИЦЯ 10-ГО КЛАСУ БОГДАНІВСЬКОЇ СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ ЛЮДМИЛА КИРДІЛЬОВА. ВОНА ВІРІШІЛА ПІСЛЯ ЗАКІНЧЕННЯ ШКОЛИ СТАТИ МЕХАНІЗАТОРОМ, ПРАЦЮВАТИ В РІДНОМУ КОЛГОСПІ «РОДИНА» ЗНАМ'ЯНСЬКОГО РАЙОНУ, НА ЗНІМКУ: Л. КИРДІЛЬОВА.

Фото Б. ВІТОХІНА.

ПРАЦЕЛЮБИ

го року. Прийняв він таку групу. Поступово, наполегливо оволодівав

Восени минулого року молоде подружжя Коршиних вперше їхало на Україну, в гості до жінчиної сестри, що проживає в селі Лозоватці на Компаніївщині. Микола не міг відірватися від вікна вагону. Милувався українськими красавидами. А вже, коли прибув у Лозоватку, не хотілося повертатися назад. Причарувало село, люди.

— Я коринний сибіряк, — говорить про себе Микола, і жартома додає: — По національності мордвин, а серце полонила українка, Галина!

Дісно, Коршини родом з Красноярського краю. Після служби в Радянській Армії повернулися до своїх рідних місць. Зустрілися із діточкою. Побудували сім'ю. Дружина працювала у тваринництві, а Микола — за кермом автомобіля.

Коли приїхали до Лозоватки, Галина прийняла зразу групу корів у місцевому колгоспі «Іскра». Микола виконував різні роботи і часто приходив до дружини на ферму. Часом допомагав їй. Якоюсь завідувачий фермою завідав: «Людей не вистачає...»

— Давайте я групу корів прийму, — запропонував Микола.

— Жартуєш, хлопче. А мені не до цього. Насправді, доярку підшукати не можу.

— Жартувати й не думав. Я теж справді, — посерйознішав Коршин. Ця розмова відбулася взимку цього

майстерністю доярки.

Галина народила Миколі сина і незабаром знову повернулася на ферму. Отак і трудяться двоє Коршиних, двоє комсомольців — Микола і Галина. Він встигає подоїти свою групу корів і допомогти дружині. На змагання викликав Марію Волову, а Галина — Лідію Волотко. Правління колгоспу надало кредит для покупки хати. Обживаються.

Секретар партійної організації тов. Шульженко говорить про Коршиних: — Працелюби. Настирливі в роботі. Швидко ажиклися в колектив.

Будь-яку доручену справу виконують сумлінно. Якщо бачать недоліки — мовчати не будуть. Скажуть прямо, у вічі, але без зла, із занепокоєнням. Якщо треба — самі допоможуть ліквідувати недолік.

...Ішов районний конкурс майстрів машинного доїння корів. Серед десяти учасників був і Микола Коршин. З 100 можливих він набрав 93 бали і впевнено зайняв перше місце. Його нагороджено цінним подарунком, безкоштовною трестською путівкою і Грамотою райкому комсомолу.

М. ЖИТНІЙ,

позаштатний кореспондент «МК».

На фото: Микола і Галина Коршини. Фото Л. МИРГОРОДСЬКОГО.

КНИГА ПРО КУРСЬКУ БИТВУ

Найбільший події в історії Великої Вітчизняної війни — битві під Курськом присвячено випущену Військвидавом книгу «Вогненна дуга». Її автори Г. А. Колтунов і Б. Г. Соловйов розповідають про воєнне й історичне значення велетенської битви, в якій гітлерівська армія зазнала нищівної поразки. Здобувши на Курській дузі блискучу перемогу, Червона Армія остаточно закріпила за собою стратегічну ініціативу, розгорнула новий переможний наступ.

(ТАРС).

Дебют

на
самодіяльній
сцені

З першими концертами перед глядачами виступив новий самодіяльний колектив — ансамбль пісні і танцю Кіровоградського палацу культури держустанов та працівників комунального господарства. В його репертуарі українські народні пісні, танці і пісні братніх республік СРСР. Хормейстер та художній керівник ансамблю В. О. Прибутковський, балетмейстер та постановник танців — В. І. Горинний. Фото В. КОВПАКА.

ДЕРЗАННЯ — РИСА ХАРАКТЕРУ

Зараз прізвище Жиров відоме хіба що спеціалістам. А в тридцятих роках воно облетіло всю країну. Простий робітник Саратовського авіаційного заводу запропонував змінити конфігурацію свердла, внаслідок чого стійкість інструменту підвищилася в кілька разів. Він одним махом розв'язав проблему, над якою билися маститі вчені. А ті з'їхалися на завод, вивчали незвичайний інструмент і тільки руками розводили. Найточніші розрахунки підтвердили доцільність нового методу. Свердло Жирова стало класичним.

Нині ж слово «раціоналізатор» стало якимось звичним, увійшло у вжиток — і вже саме по собі не викликає шанобливого здивування. А дарма. Адже справжні раціоналізаторські пропозиції в більшості своїй стоять на найпрекрасніших основах. Це — турбота про людей, стремління до прогресу і творча праця.

На Олександрійському електромеханічному заводі немало молодих раціоналізаторів. Олександр Антоненко, Петро Великий, Володимир Литвин, Вячеслав Жорняк та інші. Люди, абсолютно різні за сімейним станом і звичками. Але є все ж одна спільна риса, яку звично називають раціоналізаторським пошуком. Інженер-конструктор Петро Великий за роки роботи на заводі подав 35 раціоналізаторських пропозицій. За півтора року 8 його нововведень принесли економічний ефект на 1645 карбованців. Слюсар-ремонтник Вячеслав Жорняк з товаришами по бригаді запропонував змінити вставки матриць штампів замість суцільних. Це зекономило заводу 1500 карбованців. Інженер гальванічної дільниці механічного цеху Олександр Антоненко разом зі старшим інженером відділу головного технолога Любою Степанівною Логвиною подав пропозицію замінити роздільне освітлення і пасивування кадмованих та оцинкованих деталей спільним процесом, що дало близько 38 тисяч карбованців річного економічного ефекту.

Може здатися — все дуже просто. Але, щоб запропонувати впровадження напівавтоматичної лінії підготовки і гальванічного покриття дрібних деталей (яку, до речі, зараз розглядають авторитетні заводські експерти) Сашку Антоненку довелося проаналізувати не одну хімічну реакцію, вибрати кислотостійкі матеріали для барабанів, розпланувати обладнання, «прикинути» економію... І все це — в бібліотечі за підручниками, в цеху після зміни, вдома за кресленнями. Раціоналізатор витрачає вільний час, якому на думку скептиків, можна знайти і краще застосування.

Що примушує людину братись за логарифмічну лінійку та за слівце?

Слава? Але ж де гарантія, що твоє ім'я потрапить на сторінки інститутських підручників? Адже приблизно третина інженерів і техніків заводу — раціоналізатори.

Гроші? Винагорода за впроваджену раціоналізаторську пропозицію, звичайно, є, але у Петра Великого із поданих раціоналізаторських пропозицій впроваджено лише дві третини (і це немало), так що навряд чи варто ці винагороди вважати гарантованим прибутком.

Самі ж хлопці пояснюють це по-різному. Петро Великий знаходить задоволення в творчій праці, Олександр Антоненко розглядає раціоналізацію як необхідність. Адже гальванічна дільниця на заводі — «вузьке місце».

Вячеслав Жорняк — член комсомольсько-молодіжної бригади слюсарів-ремонтників імені 50-річчя утворення Союзу РСР, ударник комуністичної праці. Вважає, що його раціоналізаторські пропозиції направлені для полегшення праці своєї бригади. В розмові хлопець жодного разу не сказав «я». Найбільш вживаний у нього займенник «ми». Ми — тобто вся бригада.

Своє захоплення хлопці пояснюють по-різному. І все ж одна причина спільна. Просто відпрацювати свою платню вони не хочуть. Від них чекають творчого дерзання. Вони — молоді.

М. БІДЕНКО.

м. Олександрія.

ЩО ГОВОРЯТЬ ПРО НАС

РОМАНТИКИ

З «РОМАНТИКА»

Ледь-ледь засіріє світанок за вікном, як ми, доярки, вже поспішаємо на ферму. Поруч з нами, ще позіхаючи, але з усієї сили намагаючись прогнати ранкову дрімоту, ні на крок не відстають наші хороші помічники дівчатка — старшокласниці з комсомольсько-молодіжного табору «Романтик-73» кіровоградської СШ № 34.

Не так давно з'явилися вони в нашому селі, проте повагу колгоспників завоювали відразу. Бо не в гості заїздили юнаки і дівчата, а допомогти колгоспній. А як весело й гамірно стало в селі з їхнім приїздом! Романтики з «Романтика», так ми їх називаємо, трудяться скрізь — на полі, на фермі, в майстерні.

А ось Люд і Харченко, Ліді Коваленко, Михайлу Пастуху, Тетяні Гончаровій, Тетяні Сидоренко найбільше сподобалася робота на фермі. Якійсь час вони уважно слідували за тим, як потрібно правильно роздавати корми, вчитися доїти корів. Спочатку сильна сміху й курйозів було! Та незабаром тужаві молоді струмені блискавки обденце діїниці вже з їхніх рук.

На час доїння наші помічники ніколи не запізнивались, знали, що дотримання розпорядку — одна з умов хороших, сталих надобів. Кожна видоє по 4—5 корів, виголювали по двоє телят, і все це робили з такою старанністю, так вправно, що просто дивуєшся — адже міські діти. Ми навіть думали спочатку, ну звісно, романтики, де їм зрозуміти привабливість такої буденної професії, як доярка. Можливо, вони побоюються й близько підійти до корівника, взятися за вилу, тим більше — сісти з дійницею. Але ні, юнаки й дівчата з «Романтика» швидко знайшли себе у колгоспному господар-

стві. Знайшлася робота до душі кожному. А коли називаємо їх романтиками — не ображаються, серйозно відповідають: романтика — це робота, яка приносить задоволення. Вміють комсомольці і весело відпочивати біля річки, лісу, на колгоспному спортивному майданчику.

Велике материнське спасибі дівчатам і хлопцям з «Романтика» за їх хороші справи, а школі і батькам за те, що зуміли прищепити дітям повагу й шану до простих колгоспних професій.

Уляна ФУКС,
доярка колгоспу імені Свердлова Олександрівського району.

Наснагою пісні

До 75-річчя з дня народження Олени Журливої.

«Те, що віками
Народні снілося,
Чим він,
Як хлібом,
Жививсь —
Дійсністю,
Начебто в казці
Зробилося:
Світ оновився!»

Ці натхненні слова належать українській поетесі Олені Журливі, 75-річчя якої відзначають 24 червня громадськість, шанувальники художнього слова.

Мені пощастило бути особисто знайомою з Оленою Костянтинівною. Ще з шкільної лави багато чула про неї, з захопленням читала її «Червоне листя» та інші поетичні збірки. Кожного разу, коли приходила до неї з товаришами (спочатку з шкільними, як тимуровці і члени літгуртки, а потім з інститутськими), завжди відчували гостинність господарки, увагу до нас, молодих. Життя поетеси та й сама Олена Костянтинівна нагадувала мені Лесю Українку. Така асоціація небезпідставна. На світанку своєї поетичної творчості, після появи на сторінках газети «Рідне слово» в 1909 році вірша «Чогось нема — чого, не знаю», вона знайомиться з дочкою Прометея.

«В душі немовби огневіт
Відбилася радісна сторінка.
Зустрілась пісня юних літ,
— Безсмертна Лєся Українка».

З часу поетичного дебюту поетеси минуло 64 роки. Для нас вона залишилася творчим скарбом — 10 збірок віршів: «Металом горно» (1926 р.), «Богриць світ» (1930 р.), «Поезія» (1958 р.), «Вірші» (1959 р.), «Замля в цвіт» (1964 р.), «Червоне листя» (1966 р.), «Голуби» (1967 р.), «Ой літенько, літень» (1968 р.), «Хазяйка» (1968 р.), «У нашій Наталі» (1969 р.). Це поезії, в

яких підлюються і гомін революційних баталій, і радість трудових перемог, і замислювання рідним краєм, його працелюбними людьми, і високий громадський пафос. І ніжний ліризм, негасимим факелом палає самошлюбна любов до життя, нестримне прагнення боротись за щастя.

Тематика її збірок розмаїта і багатогранна. Ось як урочисто оспівує поетеса красу сьогодення.

«О земле сонячна, Вітчизно,
Радяський краю рідний мій!
Вночі і вдень, і рано й пізно
Дивуюсь я красі твоїй».

«МЕТАЛОМ ГОРНО ДИХА ЗНОВ...»

Вірші О. Журливої — яскраве свідчення громадянського служіння поетеси народові, його ідеалам, ідеалам партії. Поетичний стиль їх простий, невимушений.

НЕМАЛО зим і літ відшуміло за плечима Олени Журливої. В її життєву стежину вони вплітали і щасливі надії, і смуток, і радість, і тривоги.

Останні роки життя вона була прикута тяжкою недугою до ліжка. І стільки треба було мати мужності і сили волі, щоб боротися з невиліковною хворобою. Писати було майже неможливо. І навіть в таких умовах Олена Журлива продовжувала творити. Навіть оточена стінами невеличкої кімнати, вікна якої виходили на вулицю, вона жила повнокровним життям. Поруч з тріпотінням мелодійми домінують акорди світлої радості і щастя.

«І серце, сповнене надій,
В споїх глибоких поховало
Гіркоту снів і смуток мій
І пісень веселих застївало».

Олена Журлива підтримувала тісні зв'язки з передовими діяча-

ми літератури та мистецтва. Частими її гостями були В. Сосюра, П. Тичина, О. Донченко та багато інших поетів, письменників, художників, композиторів. Вони уважно стежили за її творчістю, допомагали, радили. А Павло Григорович не раз підкреслював мелодійну співучість її поезій, дбав, щоб писали до них музику. Адже музика і поезія злилися в ній воєдино ще з дитинства, яке проходило серед чарівної краси Смілянщини, і супроводжували її і під час навчання в гімназії та інституті.

Вдома в неї часто влаштовувались літературно-музичні вечори. Про один з них згадує Марія Романівська:

«У невеличкій кімнаті, де стоїть піаніно, зібралось чимало людей. Ось у колі пона — я бачила її якось в редакції — висока, вродлива, добре зодягнена. Вона тут як богиня краси й музики!»

У неї мелодійний голос. Брови, назвишай брови злетіли над бистрим очима.

Журлива співає кілька арій з різних опер. Акомпанує сама. Потім акомпанують я... А далі вона читає свої вірші...».

«Металом горно диха знов, Колеса в ритмі, і ремінь в біг, Ніхто що владу не зборює, Ніхто не переміг».

Її життя назавжди надихане поезією й музикою.

Після довгої хвороби на 73-му році життя випало з її рук перо. Зупинилось серце поетеси. Замовкли струни її ліри. Та відомо: поет умирав, поезія — безсмертна. Все краще, що створила Олена Журлива, залишиться непереможним співом красі нашого життя.

О. ЗАНІЗДРА,
студентка IV курсу філологічного факультету Кіровоградського педагогічного інституту ім. О. С. Пушкіна.

Олена ЖУРЛИВА

КОМУНІСТИЧНА ЕРА ЙДЕ

Програма партії... Два слова,
А мій яка! Немов з висот
Звучить симфонія чудова,
Яку створив увесь народ.
Як буйний сік у стиглих гронах,
Вирве щастя молоде.
В роації сил, у гарті й дзвоні
Комуністична ера йде.
Хвала життю, всьому новому,
Великій партії хвала
За стійкість в роки бурелому,
За славі звершені діла.
Хвала могутній горді силі,
Що людство в світ новий веде...
Ми непоборні, ми стокрилі, —
Комуністичний вік гряде!

* * *

О земле сонячна, Вітчизно,
Радянський краю рідний мій!
Вночі і вдень, і рано й пізно
Дивуюсь я красі твоїй.
За плінність вод, привілля суші,
Діла величчі і прості,
І за людські відкриті душі,
І їхні руки золоті.
За все люблю тебе, як можу,
Цвітіння ж, пишайся і радій!
І в пізній час, і в рань погожу
Дивуюсь я красі твоїй.

ПАМ'ЯТЬ ПРО НАСТАВНИЦЮ

Вона ховається у віттях старих кленів і тополь. До неї кожного ранку тихою ходою ступала Олена Костянтинівна Журлива. Тут, у Кіровоградській школі № 3, кожної осені і по весні підносили їй живі квіти її вихованці. За те, що вчила любити рідний край, відкривала таємниці, силу і красу художнього слова, розкривала багатий духовний світ радянської людини. І не один вихованець пізніше згадував напуття Олени Костянтинівни: «Тільки служачи людям, народові, відчуваєш справжнє щастя».

Нині в середній школі № 3 на честь 75-ліття з

дня народження поетеси буде встановлена меморіальна дошка. Олена Журлива повернеться до школи, але вже — карбованим її іменем, пам'яттю.

Впорядкується вулиця Фонтанна, що недалеко від школи і на якій довгий час жила Олена Журлива в будинку, де і тепер проживає її сестра К. К. Вишницька, що тривалий час була першою помічницею для хворої поетеси, збирала і готувала до друку написане нею. Тут містяться цікаві матеріали про життя і творчість нашої відомої землячки.

В. ОЛЕКСЕНКО.

ОЛЕНА ЖУРЛИВА

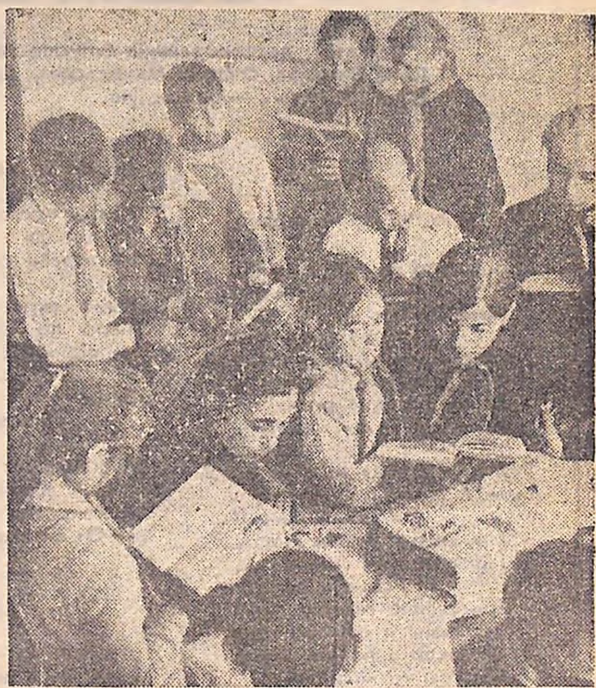
ФОТО 1918 РОКУ.

Володимир БАЗИЛЕВСЬКИЙ

ТА ГОРТАЛИ ВІТРИ...

ПАМ'ЯТІ О. К. ЖУРЛИВОЇ

Ми ховали Людину
своєчним днем гомінком,
Пополудні,
за злищем давнім,
І ми ховали,
Ніби яхта під парусом,
Між морем людським
Домовина червона
на наших плечах
пропливала.
Потім був катафалк
і промов перозаживий щем,
Негасимому серцю
В останній оселі
затісно,
З наших рук чорнозем
проливався у яму дощем,
Важко зродилася Пам'ять —
Проста нагорода за пісню.
Гомонили дерева,
Заходили вкотре оркестр,
Хмарі хмурили брови
і зникали в сирітській
скорботі,
Та гортали вітри
ясеноний
нев'янучий текст,
Копачі розпрямлялись
по своїй
по палітжачій роботі...
Як Ішан з кладовища,
збирали той шум про запас,
Гомони, Батьківщину, як зашило
на моті любові,
Он ще стільки роботи!
А вдома у кожного з нас
Зупинилася пісня —
наша доля жила —
на післюші.

Шкільні канікули в розпалі, але Добрильська середня школа Вільшанського району щодня повниться дзвінками голосами, веселим сміхом, дитячою радістю. Добре організували літній відпочинок школярів піонервожаті-старшокласниці.

Фото І. ЦУРКАНА.

Кличе отча слава

КРОК ДО МУЖНОСТІ

Завдання було не легке — юні слідопити повинні були розшукати рідних і близьких двадцяти загиблих воїнів, які визволяли наше селіще від німецько-фашистських загарбників. Імена їх викарбовані на гранітних плитах братської могили. Почали налагодувати зв'язки з однопольчанами загиблих, військоматами. Наші листи йшли в різні кінці країни. З нетерпінням чекали відповідей. Нам писали матері колишніх солдатів, воїнів-ветерани. Останній лист дещо здивував. Некомпетентні — нерівні рядки адреси, підпис — Бруселі. Вважали, що це син чи брат В. П. Бруселіна, ім'я якого теж накреслене на граніті. Але ні — писав він сам, наш визволитель. Писав лівою рукою, бо праву забрала війна. Під селом Костівкою його тяжко поранили, потім відправили в госпіталь. А матері надійшла звістка: син загинув...

Підійшло працює і шкільний «Клуб юних друзів армії». Комсомольці листують з нашими односельчанами, які стали воїнами, оформили альбом про героїв Кіровоградщини. Кожного разу на засідання членів клубу приходять колишні воїни-фронтовики (І. М. Занека, С. А. Борова, О. М. Подроз, І. Т. Литвиненко, О. І. Ванюкевич).

Під час вечорів бойової слави ми влаштовуємо музичні та літературні пікети. Школярі слухають пісні і вірші про Радянську Армію, про подвиги радянських воїнів-визволителів.

Повертаємось ми з походу «Шляхами слави батьків». Привозимо в школу записані розповіді про героїв минулої війни, фотопортрети. І ось вже з'явився ще один альбом — «Вони визволяли Петрове».

Позаду навчальний рік. Вирішуючи в походи, ми згадуємо уроки мужності, змагання з військово-технічних видів спорту. Все це дало багато для зростання ідейного гарту, допомогло зробити ще один крок до мужності.

В. ПОПОВИЧ,

учениця Петрівської середньої школи.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД
НЕДІЛЯ, 24 ЧЕРВНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Радіо гімнастика для дітей. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Для школярів. «Будильник». (К). 10.00 — «Для воїнів Радянської Армії і Флоту». (М). 11.00 — Інформаційна програма. До візиту тов. Л. І. Брежнєва у Сполучені Штати Америки. (М). 12.00 — «Музичний ніс». (М). 12.30 — Сьогодні — День радянської молоді. «Екран молоді». Телеестастета «Комсомольські зорі». (К). 13.30 — Колірне телебачення. «Доктарі». Телевізійний багатосерійний художній фільм (США). 14 серія — «Закохані в Кларенс». (М). 10.30 — Для школярів. «Маршрутами юних». (М). 11.00 — Інформаційна програма. До візиту тов. Л. І. Брежнєва у Сполучені Штати Америки. До візиту тов. Л. І. Брежнєва у Францію. (М). 12.00 — «Трудова перемога» (Донець). 13.00 — «Мистецтво — народу». В перерві — телевізійні вісті. (К). 16.25 — Програма передач. (М). 16.30 — Наука — сільському господарству. (М). 17.00 — «Поезія». Вірші Л. Купалова. (М). 17.15 — «Третій, ширший». Країні республіки Горьківська область. (М). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — «По концертних залах Москви». Музичний огляд. (М). 19.00 — Колірне телебачення. «Тіні зникають опівдні». Телевізійний багатосерійний художній фільм 1 серія. (М). 20.30 — Програма «Час». (М). До візиту тов. Л. І. Брежнєва у Сполучені Штати Америки. До візиту тов. Л. І. Брежнєва у Францію. (М). 21.30 — «Пісня, дівчата!». (М). 22.45 — «Спортивний щоденник». (М). 23.15 — Новини. (М).

ПОНЕДІЛОК, 25 ЧЕРВНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.35 — Новини. (М). 9.45 — Колірне телебачення. «Доктарі». Телевізійний багатосерійний художній фільм (США). 14 серія — «Закохані в Кларенс». (М). 10.30 — Для школярів. «Маршрутами юних». (М). 11.00 — Інформаційна програма. До візиту тов. Л. І. Брежнєва у Сполучені Штати Америки. До візиту тов. Л. І. Брежнєва у Францію. (М). 12.00 — «Трудова перемога» (Донець). 13.00 — «Мистецтво — народу». В перерві — телевізійні вісті. (К). 16.25 — Програма передач. (М). 16.30 — Наука — сільському господарству. (М). 17.00 — «Поезія». Вірші Л. Купалова. (М). 17.15 — «Третій, ширший». Країні республіки Горьківська область. (М). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — «По концертних залах Москви». Музичний огляд. (М). 19.00 — Колірне телебачення. «Тіні зникають опівдні». Телевізійний багатосерійний художній фільм 1 серія. (М). 20.30 — Програма «Час». (М). До візиту тов. Л. І. Брежнєва у Сполучені Штати Америки. До візиту тов. Л. І. Брежнєва у Францію. (М). 21.30 — «Пісня, дівчата!». (М). 22.45 — «Спортивний щоденник». (М). 23.15 — Новини. (М).

Пам'яті десятикласників-випускників 1941 року:
Івана Вимника, Олексія Миколасника, Анатолія Нетреби,
Надії Федунець — присвячую.

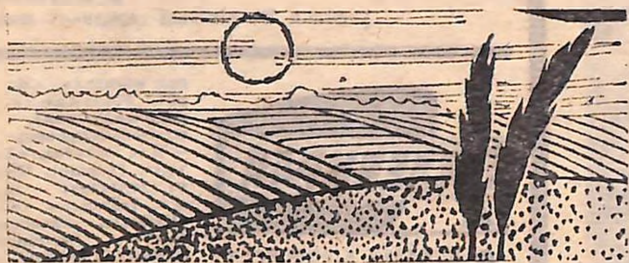
АВТОР.

I.

О РАЙОНУ — дорога
біта.
Від села — три години
ходьби.
Навпростець,
через поле жита,
Розгортаєм колосся грудьми.
Усі, як сонця, босонігі...
Впала холодна роса.
Досвіток сизий... Щемна
тривога
В грудях й на мить не згаса.
— А що як не приймуть
в районі?..
І ромашки зриває Надія,
І пелюстками стежку від
самого дому —
Тривожною гадкою сіє...
Звисають її дві тугі коси.
Щолоком з попелу змити.
Саржеві кісники —
Малиновим соком облити.
А дівча притуляє ромашки
жовтець,
І спішить за гуртом —
навпростець.
А, може, тривоги даремні?..
А що, коли буде просто?
Хлопці — усі дебелі,
Дівчата — доброго зросту.
Гурт босонігих іде
Один за одним — клячем
журавлиним,
Іван, — ватажок веде,
Син удови Марини.
Зойкає десь перепілка,
Жайвір злітає з-під ніг.
Вмивається ранню зірку
Й сонце зове на поріг.
З квітки, що медом влита,
Злітає бджілка над жито,
Клуночок взявши на плечі —
Летить на село Молодече..

II.

— Здрастуй,
райком комсомолу!
Здрастуйте, Володимир
Ілліч!
Ми в комсомол, із школи,
Нам по п'ятнадцять літ...
Ми із села степового.
Там, над Інгулом, воно...
(Батька у ньому могого
З обрізу вночі крізь вікно...)
Був там маєток панський,
Німець там жив один...
Тепер — наш колгосп
біднячий
І з вітряком наш млин...
Ми молодіжним загonom,

Мо', не дорослі ще?!.
Повернемося додому
Там наше потрібне плече.
Соняшник вже пропололи,
Скоро — жнива.
«Для рук ваших справ
доволі», —
Каже нам Хомченко —
голова.
Він з Криворіжжя,
з заводу,
Людина у нас нова!..
Добрий — з бідняцького
роду.
Пригорне... Вихор погладить,
бува...
І хлопці навшпиньки
пнуться.
Ленін... Він очі мружить,
Леніна очі сміються,
Того й на серці не тужно.

— Що ж, це похвально, —
каже. —
Навіть прекрасно дуже,
Як молоді отак ось дружно
На справи державні
наляже...
Встає секретар з-за столу,
Тисне по черзі прازیці.
— Віднині в сім'ю
комсомолу
Загін
бойовий
віллється!..
А серце так б'ється, б'ється,
Як наче зайшлося в полиці,
А секретар сміється:
— От ви вже і
комсомольці!..
III.

Додому не йшли — летіли,
Лиш вітру веселе виття...
Стискали в долонях
спітнілих

Поема

Квитки з силуетом вождя.
І вже ось на рідному полі,
На рідній своїй землі.
Теорії свого щастя і долі,
Співаємо: «Ми — ковалі»..
— Добридень, жита
колосисті!
Впізнаєте тепер ви нас?..
Ми ж сьогодні — такі
променисті!..
З райкому оце акраз.
Усміхається диво-колос,
Хилить голову нам до ніг,
І Надійчин дзвінкий голос.
Пересилює — всіх...
Повернулись в обідню пору:
Кулешем смакувала артіля.
Репортує Іван парторгу:
— Ми з райкому...
Хліб — сіль.

Поправляє парторг кашкета.
Честю воїна всіх віта,
Комсомольського взяв
білета —
Вслух чита.
Підходять до нас смаглолиці
Дівчата і хлопців — гурт.
Очі, як повні криниці,
Здивовано: «Ну? І що тут?»
Он і батько.
Квиток узавши,
Прочитав по складах.
— Н-нда, синаша,
Ти тепер на виду, на очах...
Комсомолія — це не просто;
Комсомолія — штикл!
Так сказати,
на дев'яносто відсотків
Ти уже більшовик,

IV.

Залишаємо парти старенькі
і клас,
Глобуса лисину жовту;
Годинник готичний, що
сторож Улас
Приніс із австрійського
фронту...
Усе залишаємо в класах
лунких.
Беремо ж назавжди з собою
Слова вчителів,
Тепло їх сердець племінних,
Як воїни зброю — до бою.
Тут Пушкін у душу навіки
запав.
Шевченка «Кобзар»
опалимий
Наш хворий учитель читав
і ридав
Сухими слізьми Катерина...
Руда гімнастюрка,
військовий кашкет.
Осколок у грудях, та
десь біля серця.
Купіль Сиваша...
Червоний багнет —

вогневітом весняним,
Хай кохану юнак
осипає піснями.
Заколише в саду
солов'ями дзвінками,
І в усіх на виду
тихий сон беретиме.
Хай присниться дівчині
цілунок вогнистий,
Тихий шелест калини
над дитям у колисці,
Та зозуля на дубі
у гаю весняному,
Любі друзки при шлюбі
та рушник молодому.
...А вже вечір присів
на шкільному порозі.
Десять наших років
нині в добрій тривозі.
Пролетіли і сіли
за престоли дубозі.
Матері посивіли,
а сини — чорноброві.
Гармоніст виграє
незабутню «Каховку»..
Це десятий стає на дорогу
широку.
Матері, як мадонни,
сидять урочисті,
Пальці схрестивши
на фаргах чистих.
Директор, віддавши
останню вказівку,
Пригладжує лисину —
голу долівку.
І падає слово за словом
у тишу,
І чути, як серце гупа
частіше.
Як мати до батька
тяженько зітхне,
А в батька у грудях
та гордість грає;
Як тулиться вітер
тихенько до шибки,
Як хрускають пальці
прудкі у Надійки.
Клянеться десятим...
Один по одному
Беруть атестати,
як коштовність вагому
Дівочі усмішки
і очі іскристі
Голови хлопцям
п'янили вихристі...
Молодече не томиться —
Уже ранок стрічає,
своїх вихованців
у світ проводить.

Несучи свої голови гордо,
Із вустами — як крик від
ран,
Ми пішли від Інгула
У ранню рань.
Десь гудів,
Не стихав барабан...
Десь кувала зозуля роки..
Десь причаївсь на мить
ураган
Обабіч курної дороги.
А син пішов...
За спиною — у зажурі
мати.
Не оглянувся, коли хотіла
вона
Батьків кисет передати.
Ішов він на січ
У далеч воєнних доріг,
Бо мати — Вітчизна вела за
поріг,
Вела і додому чекала.
А грози кресали
і в днину, і в ночі...
Та ворогу серце
Простити не хоче.
Обвітрені губи, потріскані
руки.

Ви смертю своєю
заплатите, круки!..
...Ішов він — не сам,
а в шерензі, з братами.
Він повз, він і біг.
Коли й падав — він міг,
Хватку «мертву» робив
зубами.
Навіть кулі, було,
зрекошетять йому о чоло
І заграють вітрами...
...І заплаче село, що
звільнив ти його
Над чийсь гробками.
Та тернисті дороги-путі
У тривожнім солдатським
житті,
Осипала надія-весна
пелюстками.
Обсипала — дарила
притомленим нам,
Загартованим, мужнім
юнацьким серцям:
Щастя!
Гордість!
Безсмертя!..
Що ж уділено тим —
Де берізка могили
прикрила?
Щастя?! — Мало!
Гордість?! — Не досить!
Безсмертя?!
Це — мало! Це — мало!..
Хай денно невинно і нічно
Б'ють в серця усі ковалі —
І юність планети тривожать,
Щоб вічним був мир на
землі!..
Тоді лиш із спокоєм мати
За звичаєм нашим, суворим,
Зуміє скорботу сформувати
Від втрати, такої втрати —
У серці вгамує горе...
... Яблука падають у
шкільному саду,
Падають яблука стиглі...
Із вічної далі вас ждуть,
Друзі милі.
Ви ж у бронзі прийшли,
Як пам'ять вікам —
серед нас.

Серед нас —
На солдатській могилі.
с. Ганно-Требішівка,
Устимівський район.

V.

У шкільному саду розцвітає
бузок.
Я до тебе прийду
на останній дзвінок.
А піду ізвіділь
буйним плином ріки
І пірну серед піль,
Де ячмінь шелесткий
Там, де хвилять жита,
де снують перепілки,
Я обійму за стан
тугокосу Надійку.
Обійму, пригорну —
цілувати не стану.
Не толоче весну —
Хай троянди не в'януть!..
Хай горить дикий мак

..Ти мовила, коли руку
востаннє стискала:
— Мрія моя — комсомолія,
Мрія, сповна не оплачена!
Перед Леніном наше життя
в боргу:
У квитках комсомольських
Про це зазначено.
І пішли ми тоді, а сорок
першим,
Ще безвусі, зелені —
з десятого...
І пішли ми тоді шляхами
Між пожарищ і сліз,

Наша адреса і телефони

316050, ГСП., Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу
комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди,
відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу вій-
ськово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить
у вівторок, четвер,
суботу.

«МОЛОДОП КОМУНАР» —
орган Кіровоградського обкома
ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова
обласного управління у справах видавництва,
поліграфії і книжкової торгівлі,
м. Кіровоград, вул. Глібини, 2.

ПОГОДА

Сьогодні по території області і міста Кіровограда
передбачається: мінлива хмарність, невеликий зливо-
вий дощ, можлива гроза, по місту невеликий зливо-
вий дощ. Вітер західний 5—9 метрів на секунду. Тем-
пература повітря по області 20—24, по місту 21—23
градуси.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.